

mogla doći, osim ugarsko-hrvatske i ne bijaše. Sigurno je dakle, da su Korčula i Lastovo u to doba, kao i sjeverniji Brač i Hvar, potpali pod vlast ugarsko-hrvatskih kraljeva. To zaključujemo i na temelju događaja, koji je slijedio g. 1185. Tad je naime sazvan u Splitu crkveni sabor splitske nadbiskupije.

On je stvorio neke odluke u pogledu crkvene discipline, ali mu je glavna stvar bila to, što je točno odredio teritorijalni opseg pojedinih biskupija, nabrojivši parohije, koje pripadaju svakoj biskupiji. U dokumentu se iznosi, da je to bilo potrebno za to, što nijesu bile točno određene granice između pojedinih parohija, i nije se uvijek znalo, kojoj biskupiji pripadaju. Za hvarsku se biskupiju određuje, da ima svoje sjedište na Hvaru, a obuhvata ove parohije: Hvar, Brač, Vis, Korčulu, Mulcer i cijelu Krajinu. Na početku se listine najprije spominje, poslije saziva, papa, a onda kralj ovim riječima: »domino Bela III. Hungariae regnu gubernante«.¹⁶

Premda se granice crkvene nijesu uvijek poklapale u povijesti s političkim, ipak baš u to doba metropolitanska vlast splitske nadbiskupije nije nigdje sezala izvan okvira Hrvatskog kraljevstva. Budući da za Hvar sigurno znamo, da je tada bio pod Hrvatskom, slabo je vjerojatno, da bi dvije parohije (Korčula i Lastovo) njegove biskupije bile izvan državnih granica. Nije bez važnosti spominjanje kralja ugarsko-hrvatskog na početku listine. Imamo dakle dovoljno razloga, da ustvrdimo, kako je Korčula bila tada pod vlasti ugarsko-hrvatskog kralja.

B. Od g. 1185.—1254.

Postupak u obrađivanju ovoga doba. Trudili smo se, da uza sve velike teškoće damo jednu sliku ovoga tamnog doba korčulanske povijesti od g. 1000.—1180., i završili smo prošli odlomak s bolje poznatim događajima iz g. 1184. i 1185. Za doba od g. 1185.—1254. imamo doduše veći broj dokumenata, od kojih su neki od naročite važnosti, ali uza sve to i ovo razdoblje korčulanske povijesti ostaje nam u jednakoj mjeri tamno. Toga su se doba dotakli razni historičari, iako samo mimogred, ali se u svojim tvrdnjama znatno razlikuju. Proučivši sve to držim, da je naj-

¹⁶ Smičiklas: Codex II, p. 192.